

Frunză căzută

Bragagiu

Ce-aş putea să fac cu gânduri
Tremurânde ca o ceaţă
Când se duc găştele-n cârduri
Înspre-o nouă dimineată?

Apuc marginea de seară
Să o țin încă oleacă
Ele-n ea se-mprăstiară
Și în altă vreme pleacă.

M-aruncaî și eu spre Soare
Și cu viață și cu soartă,
Dar nu pot calea de aripi
S-o deschid ca pe o poartă.

Doar mă sprijin pe petale
Ce le scapă moale-apusul
Și ascult cum strigă-n jale
Zburătoarele răspunsul.

Eu nu-l pot a înțelege
El alunecă pe lângă
Către vremurile-n lege
Înghețate parcă-n stângă.

Ca o filă pe înfrângerii
Mă tot clatin ca în leagăn
Și chiciura mă tot strânge
Mai retras de lumea largă.

Undeva sunt neștiute
Lumi cu o trăire altă,
Măgurile netrecute
Străjuiesc ușa înaltă.

Iar eu prind numai pământul
Cu genunchii și în palme
Rugăciunile-mi cuvântul
Vor să cheme din avalme.

Și mă rog de libertate
Ca să birui orizontul -
Păsările-s duse toate,

Iar eu sunt rămas cu totul.

Și mă doare-adânc în tină
Încercând doar să mai număr
Toamna pe-umăr cum suspină,
Sufletul cum - pe alt umăr...
Victor Bragagiu